

være offentlige, saa at en saadan Absurditet ikke burde indtræffe som den, at et Medlem, naar han forlanger at stille en Forespørgsel offentlig til Gubernøren, vedrørende offentlige Anliggender, kan blive tvunget til at foretage denne Forespørgsel for lukkede Døre, saa at den ikke kommer til et eneste Menneſkes Kundskab uden for Salen. En saadan Fremgangsmaade er et fuldstændig Brængebillede af offentlige Forhandlinger og af en lovgivende eller bevilgende Myndighed selv med den Begrænsning, hvormed denne Myndighed er overdraget til Kolonialraadet. Jeg skal fuldt ud indrømme, at de, der have siddet i Udvalg vedrørende disse Sager, have Erkendelsen af, at den ærede Minister føler sit Ansvar og nærer Driste om at komme ud af de fortvivlede Forhold, der ere staaede paa Verne under den foregaaende Regerings 20aarige vilkaarlige Herredømme; men paa samme Tid, som vi altsaa have Overbevisningen om, at den ærede Minister er saaledes fundet, maa det ogsaa vides, at den ærede Minister ifølge Loven har det fulde Ansvar, saavel med Hensyn til de finansielle som de administrative Forhold derude. Det har den ærede Minister jo heller ikke fragaet. Og saa vil jeg dog sige til den ærede Minister, at meget vilde kunne gøres hen imod en endelig og heldig Afslutning af alle de administrative og pekuniære Under, hvorunder vi lide i vort Forhold til Verne, naar Kolonialraadet fik den Indflydelse, som det virkelig har Ret til efter Lovgivningen, og ikke hemmedes i sin Virksomhed af tilfældige Gubernører og deres Magtbrude. Meget vilde kunne gøres, naar der var større Forbindelse mellem Lovgivningsmagten her i Danmark og Kolonialraadet. Thi der er jo det mærkelige Forhold, at vi herinde kende meget lidt til, hvad der passerer i Kolonialraadet. Maaſte kunde vi enkeltvis gøre os mere Umage for at sætte os ind i det. Men Kolonialraadet faar ikke mindste Anledning til at kende, hvad der passerer her i Rigsdagen vedrørende de paagældende Dø, og det burde dog være Tilfældet, at det i det mindste kendte de Forhandlinger, der nu i en Række af Aar have fundet Sted i Rigsdagen om, hvorledes man mente at kunne ordne Afføererne derude. Ved Vekselvirkning mellem de to Forsamlinger, Kolonialraadet og den danske Rigsdag, var der dog mere Udſigt til, at man kunde komme til en endelig Ordning, end naar hver for sig arbejder uden at kende det mindste til, hvad der foregaar paa det andet Sted. Naar saa oven i Købet Kolonialraadet tvinges til i vigtige Anliggender at holde sine Forhandlinger for

lukkede Døre, bliver det endnu vansteligere, især naar henses til, at der ikke findes en eneste Tidende paa Verne, som kan meddele officielt og offentligt, hvad der passerer. Der findes ganske vist et Blad, men det er som bekendt fuldstændig i Hænderne paa den regerende Myndighed derude, dels ved Familieforbindelser og dels ved det Magtomraade, som Gubernøren har tiltaget sig ved Censureringen af samme Blad. Jeg tror, at aldeles bortset fra Administrationen, som den ærede Minister jo selv indrømmer bør reformeres, kan der til Forbedring af Forholdene straks gøres noget ved at reformere betydeligt de Myndighedsmisbrug, der efter min Opfattelse finde i stort Maal Sted paa de paagældende Dø.

Banlin: Ogsaa jeg vil gerne tillade mig blot med et Par Ord at anbefale det af det ærede Medlem for Standerborg (S. Sørensen) stillede Forslag om at foretage en Rentenedsættelse for de forhenværende Ryttergodser. Anledningen dertil er ikke alene den, at der findes nogle af de saakaldte Ryttergodser i min Valgkreds, men det er ganske særlig den, at jeg finder, det er fuldt svarligt for Statskassen at gaa med til en saadan Rentenedsættelse. I For, da der forelaa et Forslag om en Rentenedsættelse af alle de under offentlig Tilſyn staaende Midler, stemte jeg mod dette Forslag, fordi jeg fandt, at det ikke var rigtigt. Det var et lille Indgreb i den private Ejendomsret, om jeg saa maa sige. Men her i dette Tilfælde, hvor de Midler, der er Tale om, jo ere rene Statsmidler, finder jeg det fuldt forsvarligt, at Staten gaar til at nedsætte Renten til den Rentefod, som almindelig er gældende nu her i Landet. Man maa dog vistnok indrømme, at den almindelige Rente er under 4 pCt. for saa absolut gode Prioriteter som disse, hvorom der her er Tale. Jeg beklager imidlertid, at den højtærede Finansminister mente, at han ikke saa sig i Stand til at gaa med til dette Forslag. Jeg ved nu ikke, hvorvidt dette Forslag, hvor der er stillet en Amortisation i Udſigt, er rigtigt eller ej. Det kunde jo være, at den højtærede Finansminister bedre kunde gaa med til det paa en anden Maade, hvis man f. Eks. nedsatte Renten til $3\frac{3}{4}$ pCt. saaledes, som Folketinget i Gaar vedtog det for Sorø Akademis Midler. Jeg skal henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke kunde finde sig foranlediget til at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse inden 3dje Behandling, saa at der kunde komme en Rentenedsættelse i Stand. Naar den højtærede Finansminister endvidere